

AU FOST ODATĂ doi urși, Marele Urs și Pui de Urs.
Marele Urs era un urs mare, iar Pui de Urs doar un pui de urs.
Toată ziua se jucară împreună sub razele strălucitoare ale soarelui.
Când veni noaptea și soarele apuse, Marele Urs îl luă pe
Pui de Urs și-l duse acasă, în Peștera Urșilor.

Marele Urs îl pregăti de culcare pe Pui de Urs, în pătuțul lui așezat în cea mai întunecoasă și liniștită parte a peșterii.

— Hai, la culcare, Pui de Urs, îi zise Marele Urs, mângâindu-l pe blăniță.

Pui de Urs încercă să adoarmă.

Marele Urs se așeză în fotoliul lui de urs mare și-ncepu să citească din Cartea Urșilor, la lumina jucăușă a focului din cămin.

Dar Pui de Urs nu reușea să adoarmă.

— Nu poți să dormi, Pui de Urs? întrebă Marele Urs, punând deoparte Cartea Urșilor – tocmai când povestea pe care o citea începuse să devină mai interesantă – și se duse lângă pătuțul ursulețului.

— Mi-e frică, spuse Pui de Urs.

— De ce ți-e frică, Pui de Urs? întrebă Marele Urs.

— De întuneric, răspunse Pui de Urs.

— Care întuneric? se miră Marele Urs.

— Întunericul din jur, zise Pui de Urs.

